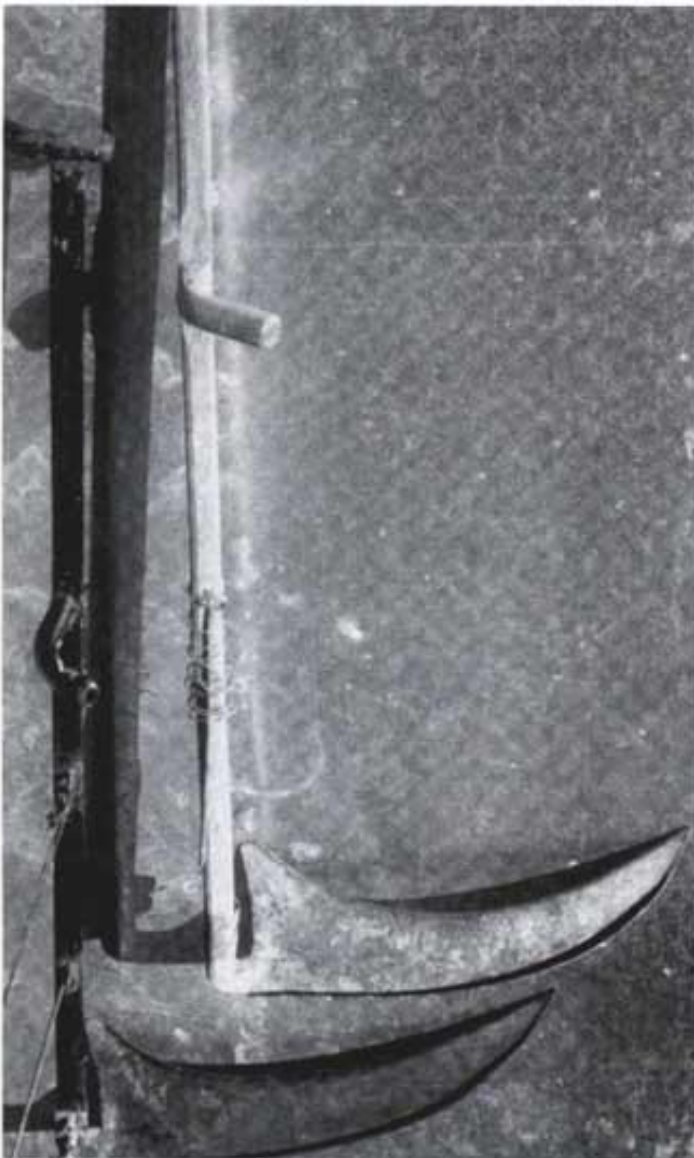

Corbella i falç. Es pot apreciar la diferència del mànec de les dues peces. La fulla de la falç ix en el mateix pla que el mànec. La fulla de la corbella fa una giragonsa al eixir del mànec.

Dues dalles. Amb la dalla es segava més depressa però també tombava més grans en terra. A més a més el segar amb dalla és molt cansat.

esquerra estava plena de tiges, hi havia que **embarrassar**. S'agafaven varies palles i donant-los la volta al manoll s'aguantaven amb els dits polze i índex i es podia seguir segant. Som pare li havia ensenyat bé aquesta tècnica. Solia fer dues embarrassades i a la tercera es deixava el **falc** en terra. En tindre quatre falcats en un munt formaven una **gavella**. Per a menjar —esmorzar o dinar—, deien els majors que no hi havia que posar-se a l'ombra perquè, al estar el cos molt calent i suat, podia pegar-te un cop d'aire. Alhora, estant al sol es perdia menys temps menjant.

No fa molts dies, Pasqual havia vist a casa seva el **garrot** de nugar les garbes. Es tracta d'un bastó d'uns 50 cm. de llargària, de fusta de carrasca, que es solia guardar d'un any a l'altre. El garrot es passava per sota de la gavella i subjectant-la per dalt amb l'altra mà, s'ajuntaven quatre o cinc i formaven una **garba**. Li vé a la memòria aquelles porques que sembraven de sègol per a poder fer els **vencills**. Aquella estaca al costat de la porta de l'estable on cordellava les tiges de sègol, prèviament banyats per a que foren més flexibles. Aquells garbons de vencills, tapats amb un sac banyat, llestos per a ser utilitzats. Al nugar la garba es revoltillava el vencill mitjançant el garrot per a que quedara més subjecta.

La màquina de segar i batre es va aturar a la punta del tros. Havia acabat de segar i es disposava a buidar el gra dins del remolc del tractor.

—Bon dia tio Pasqual, vostè valent com sempre, ¿eh?

—Anem aguantant com podem. I ton pare, ¿com està?

—No tant fort com vostè, però va fent.

—Ja el saludaràs de la meua part. Encara me'n recordo un any que va vindre a segar per a nosaltres amb aquella "trepal" que tenia estirada per un matxo gran. Després de dinar, vaig voler agafar jo l'animal per a provar la màquina i com no en coneixia, va fugir esbarrat bancal avant i va segar casi tota una renglera d'ametllers menuts que tenia sembrats.

Al llarg de tot el bancal quedaven llargues fileres de palla esperant l'emballadora; Pasqual se'n tornava cap al poble a peu, pel camí de les Comes. Als afores hi havia unes eres. Es va parar a contemplar-les una estona i li tornaren els records a la ment. Una volta les garbes lligades, es portaven cap als voltants de l'era i s'amuntaven formant **garberes**. Aquells carros carregats a vessar de garbes o, en el cas d'un bancal que no es podia accedir bé, l'animal amb samugues i quatre o cinc garbes al damunt. Com l'era solia ser comuna hi havia que esperar el torn per a batre. Arribat el dia, en quant clarejava calia escampar l'erada. Es desfeien les garbes i amb la força s'espargien entre 8 i 10 cavallons —un **cavalló** són 10 garbes—. A l'eixida del sol estava l'erada escampada. Llavors calia esperar que el sol escalfés les espigues i d'aquesta manera agafaven l'aspror necessària. S'aprofitava aquesta estona per a esmorzar. Encara pareix que tinga a la boca aquell sabor de les tallades del perol que tan acuradament havien sigut guardades per a la sega. Després d'esmorzar, es portaven els animals, i a batre. Ells sempre ho feien utilitzant el **trill**, aquella peça plana de fusta amb les **pedrenyeres** a la part inferior. Altres **batien a pota**. Amb un grup de varis mat-